

Сутринѣта въ тъмни зори, майката събудила двѣтѣ дѣца и имъ казала: „Хайде, дѣца, станѣте да отидемъ въ гората за дърва! „Слѣдѣ това завели ги въ гората на такова мѣсто, гдѣто никакъ не сж ходили. Тамъ имъ наклали огънь и на всѣко дѣте дали по единъ кжсъ хлѣбъ, като имъ казали: „Починѣте си тука и ни чакайтѣ до като се завърнемъ. “Бащата и майката се отдалечили, а дѣцата седнѣли при огъня да се грѣятъ и чакатъ родителитѣ си. Като огладнѣхж дѣцата, извадихж своя хлѣбецъ и го изѣдохж. Тѣ се падѣвахж вече за своитѣ родители, защото имъ се счуваше, че много наблизе сѣкжтъ дърва, но надеждата имъ бѣше напразно. Дѣцата се многу уплашили, като видѣли, че тѣхнитѣ родители се забавили много. Стъмнисе вече и родителитѣ имъ ги още нѣмало. Сестричето захванжло да плаче и нарежда: „Омиле, Боже, както ще стане съ насъ тукъ въ тѣзи пуста гора!“ Братчето, ако да го е било страхъ, но утѣшавало сестра си: „Не бой се сестрице, ний лесно ще намѣримъ пжтя, когато изгрѣе мѣсеца и ще си отидемъ,“ Но тази вечеръ мѣсецъ не изгрѣлъ. Дѣцата чакали, чакали и заспали.

Когато се събудили било вече стъмнѣло. Дѣцата биле много гладни, а хлѣбецъ нѣмали никакъ. Най сетнѣ дѣцата станѣли и трѣгнѣли изъ гората да търсѣтъ пжтя. Цѣлия день се лутали изъ гората, но никакъвъ пжтъ не намѣрили. Отъ многото ходене и плакане, дѣцата ослабнѣли съвсѣмъ, а и гладътъ щѣлъ вече да ги съсине. Дѣцата седнѣли малко, починѣли си и пакъ трѣгнѣли. Въ това врѣме, видѣ-